

Street healing 7 februari 2026

We ontmoetten een oudere man, die ons tegemoet liep met een stok. Wij vroegen hem waarom hij met een stok liep, waarop hij zei dat hij pijn heeft in zijn linker been als gevolg van een versleten heup. Wij vroegen of wij voor de genezing van zijn heup mochten bidden en dat vond hij goed.

Wij spraken genezing uit over zijn heup en vroegen hem daarna of hij een stukje wilde gaan lopen. Om te testen of er verschil was. Hij ging een stukje lopen en vertelde ons met een pijnlijk gezicht dat er geen verbetering was opgetreden..

Wij zeiden dat wij nog een keer wilden bidden. Opvallend was dat toen wij dit deden, de man zijn ogen sloot, zijn hoofd boog en heel zijn lichaam ontspande. Alsof er een vrede op hem landde. Dit was mooi om te zien.

Na het gebed, waarin wij bevelen dat alles dat in zijn heup versleten is, zou herstellen, vroegen wij hem om opnieuw een stukje te gaan lopen. Hij ging weer een stukje lopen en tijdens het lopen keek hij ons verbaasd aan en zei dat hij geen pijn meer had. "Het is enkel nog wat stijf, maar ik heb geen pijn meer"! "Hoe kan dit?", vroeg hij ons verbaasd.

Opmerkelijk was ook dat hij plots met een ferme tred liep, hij liep krachtig en rechtop. We vroegen hem om samen met ons een stukje op te lopen en daarbij zijn stok niet meer te gebruiken. En zo liepen wij samen een stukje op. Hij zonder stok én zonder pijn. "Ik hoop dat dit zo blijft", vroeg hij met een dankbare blik op zijn gezicht toen hij ons een hand gaf.

Wij moedigden hem aan om LETTERLIJK in dit wonder te blijven wandelen, in geloof, zonder stok. En wanneer de pijn probeert terug te komen, te geloven dat de pijn die weg was, weg zou blijven. Omdat God van hem houdt en hem blijvend heeft genezen.

Wij gaven hem het Johannes evangelie en een traktaat mee, waarna we afscheid van elkaar namen. Wij keken hem na hoe hij de winkelstraat inliep, totdat wij hem niet meer konden zien. Hij liep rechtop, krachtig, zonder stok, zonder pijn.

Een wandelend wonder!

Wij spraken een oud collega, die wij van vroeger kennen. Door de jaren heen hebben wij ook meerdere keren met hem over God en geloof gesproken. Hij was blij ons te zien en vroeg hoe het met ons ging? We raakten met elkaar in gesprek en wij wezen naar onze eerdere gesprekken over God en geloof en vroegen hoe hij daar nu in stond?

Hij vertelde dat hij zeker met het geloof bezig is. Hij was nog niet zover om zijn hart aan Jezus te geven, maar had wel iets bijzonders meegemaakt, vertelde hij, waarbij hij de kracht van gebed had ervaren. Hij vertelde over zijn broer, die in een coma had gelegen. De artsen gaven zijn broer weinig kans op herstel en mócht hij uit de coma komen, dan zou hij als een kasplantje zijn, aldus de artsen.

Hij vertelde ons dat hij toen tot God had gebeden en God had gevraagd om een wonder, dat zijn broer uit zijn coma zou komen en dat God hem zou genezen. En dat gebeurde. Zijn broer ontwaakte niet lang daarna uit zijn coma en herstelde volledig! Wow, wat een wonder, wat een getuigenis! Daarom zei hij dat hij in God geloofde. Wij vroegen hem of hij daarom dan zijn leven niet aan Jezus wilde geven? Om een echte keuze voor hem te maken?

Daarvoor was het nog te vroeg, zei hij. Maar hij zou daar zeker over nadenken, zei hij, terwijl wij afscheid van elkaar namen met een hug. Natuurlijk gaven wij hem ons traktaat mee Hoe kan ik God leren kennen?

Wij passeerden een oudere man, die lekker van het zonnetje genoot op deze koude, winterdag in februari. Wij waren in eerste instantie niet van plan hem aan te spreken, omdat wij net een ander gesprek hadden beëindigd. Het was meer een groet van onze kant, zo van: “lekker hé, dat zonnetje”!? Maar toen hij antwoordde met: “Heerlijk!”, haalde hij zijn rechterhand onder zijn jas vandaan en zagen wij dat deze in het verband zat. Waarschijnlijk wilde hij zijn hand warmen in zijn jas.

Wij vroegen hem waarom zijn hand in het verband zat en hij vertelde ons dat hij onlangs geopereerd was aan zijn middelvinger en dat deze herstellende was. Hij liet ons zijn hand zien en liet ons de plek zien waar hij geopereerd was. We vroegen of wij voor zijn genezing mochten bidden en dat was goed.

Wij namen zijn hand in onze handen en spraken genezing uit. Wij vroegen hem of hij iets voelde gebeuren in zijn hand na het gebed. “Ja”, zei hij, “ik voel het tintelen in mijn hand”.

Wij vertelden hem dat dat de Heilige Geest was, die zijn vinger aan het genezen was. “Ik geloof ook”, zei hij. “Ik ben een kind van God”. Hij vertelde dat hij de dag ervoor nog naar een gebedsbijeenkomst was geweest in Ouddorp. Hij keek naar zijn hand terwijl hij langzaam vuist bewegingen maakte. “Het voelt een stuk beter”, zei hij met een blij gezicht! Dank je wel!

We spraken twee jonge mannen op skateboards, die we vorig jaar diverse keren hebben ontmoet en gesproken. Het waren altijd interessante en oprechte gesprekken geweest over zingeving, het leven, carrière, God en geloof. Een van de mannen vertelde dat hij in het eindstadium is van zijn HBO-opleiding. Hij vroeg ons hoe het met ons ging en wij vertelden van de hierboven beschreven ontmoetingen en gezinnen die we hadden meegemaakt.

De andere man stelde ons diverse vragen. Onder andere over de Heilige Geest. “Wat is dat, of wie is dat?”, vroeg hij. We legden uit hoe het kan dat God uit drie personen kan bestaan, met ieder een eigen persoonlijkheid. De drie-eenheid.

Hij vertelde dat hij altijd een kritisch denker is geweest, altijd op zoek is naar waarheid en verbanden. Naarmate we verder met hem spraken, kwamen we erachter dat hij op het punt was gekomen om Jezus aan te nemen als zoon van God en als zijn redder en verlosser.

Wij stelden daarom voor om samen met hem te bidden om zijn leven aan Jezus te geven. Daar stemde hij mee in. We speelden nog even “advocaat van de duivel” om te kijken of hij dit echt wel deed om de juiste reden? Wij willen nooit iemand forceren om deze keus te maken. Maar hij had zijn besluit duidelijk genomen om in Jezus te gaan geloven.

We hebben toen samen gebeden, waarbij hij zijn hart aan Jezus gaf. Wij moedigden hem in het verdere gesprek aan om een kerk te gaan bezoeken en met christenen in gesprek te gaan. Om op die manier te gaan groeien in zijn geloof.

Hij vertelde dat hij van plan was om een bijeenkomst van de Jehovah's getuigen te gaan bezoeken. Wij wezen hem erop dat het geloof van de Jehovah's getuigen een ander geloof is dan het christelijk geloof in Jezus als de zoon van God.

Jehovah's getuigen hebben ook een eigen Bijbelvertaling, die inhoudelijk afwijkt van de Bijbel zoals wij die kennen. Verder geloven Jehovah's getuigen dat Jezus door God geschapen is als eerste schepping van God en dat Jezus niet God is, zoals de Bijbel hem beschrijft.

Om aan te tonen dat Jezus ook God is, lazen we met hem Johannes 1:1-14, waarin staat dat "In het begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God". "En het Woord is mens geworden en het heeft bij ons gewoond, en wij hebben zijn grootheid gezien, de grootheid van de enige Zoon van de Vader".

Johannes heeft het hier over Jezus, het Woord van God. We gaven hem het Johannes Evangelie mee, dat een ooggetuige beschrijving geeft van het leven en onderwijs van Jezus. We moedigden hem aan dit te gaan lezen en verder te ontdekken wie Jezus is en wat Hij heeft gedaan en gezegd.

We namen afscheid met een hug en keken uit naar een volgende keer dat wij elkaar weer zouden ontmoeten!

We met an older man walking toward us with a cane. We asked him why he was walking with a cane, and he explained that he had pain in his left leg due to a worn-out hip. We asked if we could pray for his hip's healing, and he agreed.

We pronounced healing for his hip and then asked him to go for a walk to see if there was any difference. He went for a walk and told us with a pained expression that there had been no improvement.

We said we wanted to pray again. It was striking that when we did, the man closed his eyes, bowed his head, and relaxed his entire body. It was as if a peace had settled over him. It was beautiful to see.

After the prayer, in which we commanded that everything worn out in his hip would heal, we asked him to walk again. He walked again, and as he did, he looked at us in surprise and said he was no longer in pain. "It's just a little stiff, but I don't have any pain anymore!" "How is this possible?" he asked us, surprised.

It was also noticeable that he suddenly walked with a firm stride, walking powerfully and upright. We asked him to walk a short distance with us, and to stop using his cane. And so we walked a short distance together. He without his cane and without pain. "I hope it stays this way,?" he asked with a grateful look on his face as he shook our hands.

We encouraged him LITERALLY to keep walking in this miracle, in faith, without his cane. And when the pain tries to return, to believe that the pain that was gone would stay gone. Because God loves him and has healed him permanently.

We gave him the Gospel of John and a tract, and then we parted ways. We watched him walk into the shopping street until we could no longer see him. He walked upright, strong, without a cane, without pain. A walking miracle!

We spoke with a former colleague whom we know from way back. Over the years, we've also spoken with him several times about God and faith. He was happy to see us and asked how we were doing. We started talking, referencing our previous conversations about God and faith, and asked how he felt about them now.

He said he was definitely working on his faith. He wasn't yet ready to give his heart to Jesus, but he had experienced something special recently, he said, where he had experienced the power of prayer. He talked about his brother, who had been in a coma. The doctors gave his brother little chance of recovery, and IF he did come out of the coma, they said, he would be like a vegetable..

He told us that he had prayed to God at the time, asking for a miracle, that his brother would come out of his coma and that God would heal him. And it happened. His brother woke up from his coma not long after and made a full recovery! Wow, what a miracle, what a testimony! That's why he said he believed in God. We asked him if he wanted to give his life to Jesus? To make a real choice for him?

"It was too early for that", he said. But he would certainly think about it, he said, as we parted with a hug. Of course, we gave him our tract, "How Can I Know God?"

We passed an older man enjoying the sunshine on this cold February winter day. We initially weren't planning on speaking to him about healing, as we'd just ended another conversation. It was more of a greeting on our part, like, "Isn't it lovely, that sunshine!" But when he replied, "Lovely!", he pulled his right hand out from under his coat, and we saw that it was bandaged. He probably wanted to warm this hand in his coat.

We asked him why his hand was bandaged, and he told us he'd recently had surgery on his middle finger and that it was healing. He showed us his hand and the area where he'd had the surgery. We asked if we could pray for his healing, and he agreed.

We took his hand in ours and pronounced healing. We asked him if he felt anything happening in his hand after the prayer. "Yes," he said, "I feel a tingling feeling in my hand."

We told him it was the Holy Spirit healing his finger. "I believe too," he said. "I'm a child of God." He told us he'd attended a prayer meeting in Ouddorp the day before. He looked at his hand while slowly making fists. "It feels much better," he said with a happy face! Thank you!

We spoke with two young men on skateboards, whom we'd met and spoken with several times last year. They were always interesting and sincere conversations about meaning, life, career, God, and faith. One of the men told us he was in the final stages of his college education. He asked us how we were doing, and we told him about the encounters and healings we'd experienced, as described above.

The other man asked us several questions, including one about the Holy Spirit. "What is that, or who is that?" he asked. We explained how God can exist as three persons, each with their own personality. The Trinity.

He told us he's always been a critical thinker, always searching for truth and connections. As we continued talking, we learned he'd reached the point of accepting Jesus as God's son and as his savior and redeemer.

We therefore suggested we pray with him to give his life to Jesus. He agreed. We played "devil's advocate" for a moment to see if he was really doing this for the right reasons. We never want to force anyone to make this choice. But he had clearly made up his mind to believe in Jesus.

We then prayed together, and he gave his heart to Jesus. We continued our conversation by encouraging him to read the Bible, visit a church and talk to Christians, so he could grow in his faith that way.

He told us he was planning to attend a meeting of Jehovah's Witnesses. We pointed out to him that the faith of Jehovah's Witnesses is different from the Christian faith in Jesus as the Son of God.

Jehovah's Witnesses have their own Bible translation, which differs in content from the Bible as we know it. Furthermore, Jehovah's Witnesses believe that Jesus was created by God as God's first creation and that Jesus is not God, as the Bible describes him.

To show that Jesus is also God, we read with him John 1:1-14, which states: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God." "And the Word became flesh and dwelt among us, and we have beheld his glory, the glory as of the one and only Son, who came from the Father."

John is speaking here about Jesus, the Word of God. We gave him the Gospel of John, which provides an eyewitness account of Jesus' life and teachings. We encouraged him to read it and further discover who Jesus is and what He did and said.

We said goodbye with a hug and looked forward to meeting again next time!